

вихме му каквото трѣбаше по тоя въпросъ, и той, като се успокои, разказа ни какъ, и прѣди още да се срѣщне съ насъ, той дѣйствувалъ между англичанитѣ въ полза на българския народъ, когото обичалъ, казваше, още отъ младитѣ си години, а послѣ, като свързалъ търговски сношения съ българи въ Цариградъ, Браила и Одесса, привикналъ да го обича още повече. Той ни прие твърдѣ любезно и слѣдъ единъ доста дългъ разговоръ за сегашното състояние и бждещето на християнскитѣ народности въ Старо-планинския полуостровъ, увѣри ни, че за напрѣдъ ще работи съ още по-горещо усърдие и до колкото му позволяватъ познанствата, които ималъ въ Англия, за отгърване на българския народъ отъ турското иго.

Сжщия день надвечерь отново ходихме при Мери-мана. Тукъ трѣба да забѣлѣжа една ненадѣйна случка съ този господинъ, който иначе въ много случаи ни помогна не малко. Както казахъ по-горѣ, съ английския прѣводъ на брошурата бѣше се наела племянницата на г-жа Janson. Но съ тази работа поискала да се наеме и г-жа Мериманъ, за което настояваше сега и приятельтъ ни г. Мериманъ, нейниятъ съпругъ. Положението за насъ бѣше доста деликатно по тоя въпросъ, и ние имаме една доста интересна история съ тоя английски прѣводъ на брошурата, въ всѣки случай обаче тя трѣбаше да се свърши въ полза на първата прѣводачка, едно, че тя бѣше изявила по-напрѣдъ желание за тоя трудъ, друго, и по-главното, че тя бѣше и по-литературно образована и по-добрѣ запозната въ всѣки случай съ французския езикъ, па и съ самия прѣдметъ на въпросната брошура. Г-ну Мериману докривѣ доста за това, но не бѣше иначе възможно, защото прѣводътъ бѣше вече и свършенъ въ голѣма частъ.